

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 404/2019-83

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., Tomášikova 17, Bratislava, IČO 17320429, zastúpenej advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Slavomír Rabatin, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opravným upovedomením o vygenerovaní súdneho poplatku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 25 Up 784/2018 z 23. novembra 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., **n e v y h o v u j e .**

2. Okresný súd Banská Bystrica je **p o v i n n ý** nahradiť obchodnej spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu advokátskej kancelárie RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 404/2019-46 z 26. septembra 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., Tomášikova 17, Bratislava, IČO 17320429 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) opravným upovedomením o vygenerovaní súdneho poplatku Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 Up 784/2018 z 23. novembra 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 12. októbra 2018 podala okresnému súdu v upomínacom konaní podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhala proti Slovenskej republike, v zastúpení Úradom pre verejné obstarávanie, náhrady škody v sume 821 998,10 € s príslušenstvom spôsobenej nezákonným rozhodnutím uvedeného orgánu verejnej moci. Návrhom bol teda uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, za ktorú zodpovedá štát podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. Konanie bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 25 Up 784/2018.

4. V elektronickom formulári, ktorým bola žaloba podaná, sťažovateľka okresný súd upozornila, že si žalobou uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným

rozhodnutím orgánu verejnej moci, z tohto dôvodu výška súdneho poplatku predstavuje sumu 20 € v zmysle príslušných ustanovení Sadzobníka súdnych poplatkov [ďalej len „sadzobník“ (položka 7a)] uvedeného v zákone Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

5. Sťažovateľke bolo 29. októbra 2018 doručené upovedomenie z 26. októbra 2018, ktorým ju okresný súd informoval o vyrubení súdneho poplatku v sume 24 659,50 € za podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu. Zároveň okresný súd v upovedomení uviedol, že sa nestotožnil s názorom sťažovateľky uvedeným v elektronickom formulári, čo sa týka sumy súdneho poplatku. Argumentoval tým, že upomínacie konanie predstavuje k postupu podľa Civilného sporového poriadku alternatívny spôsob uplatňovania peňažných nárokov a vzťahuje sa naň špeciálna úprava vyrubovania súdnych poplatkov zakotvená v § 11c ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Podľa nej je súdny poplatok splatný podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní vo výške 50 % z percentnej sadzby ustanovenej v sadzobníku tvoriacom prílohu zákona o súdnych poplatkoch. Túto úpravu okresný súd následne vyložil ako povinnosť uplatniť položku 1 sadzobníka a vyrubiť poplatok vo výške 3 % z hodnoty sporu bez ohľadu na iné okolnosti žaloby.

6. Okresný súd tak považoval za bezpredmetné, že sťažovateľka v upomínacom konaní uplatnila nárok z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci.

7. Pretože právna úprava neposkytovala žiaden prostriedok nápravy proti vyrubenej sume súdneho poplatku, sťažovateľka 7. novembra 2018 zaslala okresnému súdu „*Odpoveď k upovedomeniu zo dňa 26. 10. 2018 a žiadosť o vyrubenie súdneho poplatku v správnej výške a plynulé pokračovanie v konaní*“, v ktorých argumentovala, že súdny poplatok bol vyrubený podľa nesprávnej položky sadzobníka, keď za nárok uplatnený sťažovateľkou je v zmysle položky 7a sadzobníka sadzba súdneho poplatku určená „*pevnou sumou*“ vo výške 20 € a naproti tomu „*Osobitné ustanovenia o poplatkovej povinnosti v upomínacom konaní*“ (§ 11c zákona o súdnych poplatkoch) upravujú zvýhodnenie pre prípady podania žaloby prostredníctvom upomínacieho konania len vo vzťahu k tým

súdny poplatkom, ktoré sú určené z „percentnej sadzby“ poplatku (50 % zo stanovenej percentnej sadzby).

8. Podľa názoru sťažovateľky jej tak v dôsledku nesprávnej interpretácie zákona o súdnych poplatkoch bol súdny poplatok vyrubený vo výške presahujúcej 1 200-násobok zákonnej výšky súdneho poplatku (podľa položky 7a sadzobníka).

9. Okrem tohto pochybenia podľa sťažovateľky okresný súd prehliadol aj skutočnosť, že výška súdneho poplatku (už aj tak nesprávne určená) presiahla jeho limit pre občianskoprávne veci (najviac v sume 16 596,50 €). Okresný súd vyrubil súdny poplatok tak, ako by bol sťažovateľkou uplatnený obchodnoprávny nárok, aj napriek tomu, že v prípade nároku na náhradu škody proti štátu ide zjavne o civilnú vec, čo sťažovateľka vo formulári k podanej žalobe aj jednoznačne označila. V dôsledku uvedeného pochybenia bol okresným súdom vyrubený súdny poplatok presahujúci zákonnú maximálnu hranicu poplatku podľa položky 1 sadzobníka o viac ako sumu 8 000 €.

10. Z dôvodu, že sťažovateľka nepovažovala súdny poplatok za určený v zákonnej výške, v stanovenej lehote uhradila poplatok v sume 20 € s odkazom na položku 7a sadzobníka.

11. Okresný súd v reakcii na odpoveď sťažovateľky jej doručil prípis označený ako „*Sťažnosť na postup súdu v konaní sp. zn. 25Up/784/2018 – odpoveď*“, v ktorej uviedol, že podanie sťažovateľky považoval za sťažnosť, ktorá však bola prešetrením vyhodnotená ako neprípustná, pretože smerovala proti procesnému postupu súdu v konaní a jeho rozhodovacej činnosti. Preskúmanie postupu okresného súdu jeho predsedom z hľadiska vykonávaných úkonov a vydávaných rozhodnutí by bolo v zjavnom rozpore s § 32 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože orgány riadenia a správy súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov.

12. Následne okresný súd „*Opravným upovedomením o vygenerovaní súdneho poplatku*“ z 23. novembra 2018 čiastočne vyhovel argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa

nerešpektovania maximálnej sadzby súdneho poplatku v civilných veciach a vygeneroval nový predpis súdneho poplatku vo výške 16 596,50 €, t. j. v maximálnej výške sadzby podľa položky 1 sadzobníka pre civilné veci. Naďalej však trval na tom, že súdny poplatok vyrubený podľa položky 1 sadzobníka bol vyrubený správne.

13. Opravné upovedomenie z 23. novembra 2018 sťažovateľka považuje za relevantný zásah do jej základných práv a slobôd (a tiež do jej majetkovej sféry) nereflektujúci zodpovedajúcu právnu úpravu.

14. Na základe opravného upovedomenia sťažovateľka uhradila v záujme plynulého pokračovania konania, na ktorom mala primárny záujem, súdny poplatok v sume určenej okresným súdom, a to aj napriek jej zotrvaníu na názore, že najmä s ohľadom na účel upomínacieho konania a princípy, na ktorých toto stojí, je aj po vydaní opravného upovedomenia súdny poplatok vyrubený v nesprávnej výške.

15. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd porušil jej právo na spravodlivý súdny proces najmä tým, že

(i) celkom zjavne odignoroval jednoduché právo a právnu normu relevantnú pre posúdenie zákonnej výšky súdneho poplatku za podaný návrh (§ 11c zákona o súdnych poplatkoch) vyložil v rozpore s jej znením, zmyslom, účelom a samotnou logikou veci,

(ii) predstavuje neadekvátne a výrazné obmedzenie prístupu sťažovateľky k súdu, keďže konajúci súd podmienil poskytnutie súdnej ochrany úhradou neprimerane vysokého súdneho poplatku, ktorý značne presahuje zákonné mantinely upravené pre daný uplatnený nárok.

16. Sťažovateľka zvýraznila, že *„Otázka súdneho poplatku, jeho výšky a primeranosti vo vzťahu k uplatnenému nároku... jednoznačne môže v konkrétnych súvislostiach presiahnuť ústavnoprávny rámec základných práv a slobôd a môže byť vyhodnotená ako prekážka, ktorá žalobcovi (resp. subjektu, ktorý sa domáha svojho práva súdnou cestou) znemožní alebo sťaží prístup k súdu.“*. Zastáva názor, že okresný súd jej *„nesprávnou a ústavne nekonformnou interpretáciou jednoduchého práva vytvoril prekážku v prístupe k súdu“* a *„de facto neprimerane sťažil uplatnenie nároku cestou upomínacieho*

konania aj napriek tomu, že ide o inštitút, ktorý má slúžiť k rýchlejšiemu a v konečnom dôsledku aj ekonomicky výhodnejšiemu uplatňovaniu peňažných nárokov“.

17. Podľa sťažovateľky okresný súd *«Pri výklade právnej normy postupoval výlučne formalisticky, ignorujúc zmysel a účel celého zákona o súdnych poplatkoch. OS Banská Bystrica totiž pristúpil len k „vyhľadávaniu“ výslovných pokynov v texte zákona namiesto toho, aby sa dôsledne zaoberal zákonom o súdnych poplatkoch ako celkom a hľadal účel a zmysel, ktorý je týmto zákonom sledovaný.*

Takýto postup je v ostrom rozpore s právom každého subjektu na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma.».

18. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka zhrnula, že okresný súd

- porušil jej základné práva a slobody, keď v dôsledku nesprávnej a ústavne nekonformnej interpretácie a aplikácie jednoduchého práva vytvoril neprimeranú prekážku v prístupe k súdu a k možnosti dosiahnuť prejednanie uplatneného nároku;

- nevzal do úvahy účel a zmysel zákona o súdnych poplatkoch a obmedzil sa len na rýdzo formalistický výklad právnej normy bez zohľadnenia systematiky zákona a jeho obsahových súvislostí;

- dospel k arbitrárnym záverom, pri ktorých absentuje racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch pomocou prípustných interpretačných metód.

19. Podanú ústavnú sťažnosť sťažovateľka vníma ako *„prostriedok k vykonaniu ústavne súladného výkladu relevantnej právnej normy (primárne ust. § 11c zákona o súdnych poplatkoch), na základe ktorého bude jednoznačne vytvorený priestor aj pre neskoršie vrátenie už zaplateného súdneho poplatku“*, a tiež ako možnosť *«predísť prípadným budúcim následkom ústavne nekonformnej „praxe“ porušovateľa v obdobných právnych veciach».*

20. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„a/ zásahom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 23. 11. 2018, spočívajúcom vo vyrubení súdneho poplatku v nezákonnej výške, a to Opravným upovedomením o vygenerovaní súdneho poplatku v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 25 Up/784/2018 bolo porušené základné právo spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o... upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

b1/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Opravné upovedomenie o vygenerovaní súdneho poplatku v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 25 Up/784/2018 zo dňa 23. 11. 2018 vydané Okresným súdom Banská Bystrica, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený súdny poplatok za podanie žaloby vo výške 16.596,50 € ako aj Upovedomenie zo dňa 26. 10. 2018, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený súdny poplatok za podanie žaloby vo výške 24.659,50 € a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na opätovné rozhodnutie o vyrubení súdneho poplatku za podanie žaloby v upomínacom konaní.

prípadne

b2/ Okresný súd Banská Bystrica je povinný obnoviť stav pred porušením základného práva alebo slobody sťažovateľa tým, že je povinný rozhodnúť o vrátení časti zaplateného súdneho poplatku spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o... a to v sume prevyšujúcej zákonnú sadzbu poplatku podľa položky 7a sadzobníka k zákonu o súdnych poplatkoch, t. j. rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku vo výške 16.576,50 €.

c/ Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby... ktorú je Okresný súd Banská Bystrica povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do dvoch... mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

21. Podaním doručeným ústavnému súdu 12. apríla 2019 sťažovateľka ústavnému súdu oznámila, že jej „vec z upomínacieho konania“ bola „postúpená na všeobecný súd“, preto žiadala okresný súd o vrátenie sumy 16 576,50 €, ktorá predstavuje „rozdiel zaplateného vyrubeného súdneho poplatku vo výške 16.596,50 € a zákonnej sadzby za podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vo výške 20,- € podľa položky 7a sadzobníka k zákonu o súdnych poplatkoch“.

22. Obdobnú žiadosť sťažovateľka adresovala aj Okresnému súdu Bratislava II konajúcemu v danej veci pod sp. zn. 12 C 5/2019, ktorý však jej žiadosť považoval za nedôvodnú s tým, že (citácia sťažovateľky) *„upomínacie konanie je potrebné chápať ako osobitný druh konania, ktorého cieľom je zrýchliť a zefektívniť súdne konania o peňažných nárokoch. Ak si teda Sťažovateľ zvolil možnosť uplatnenia nároku touto cestou, je podľa názoru súdu povinný rešpektovať súdny poplatok vyrubený podľa pravidiel upomínacieho konania, pričom dodal, že vyrubenie súdneho poplatku podľa neho Sťažovateľ aj rešpektoval tým, že ho v požadovanej výške zaplatil.“*. S týmto názorom a postupom všeobecných súdov však sťažovateľka nesúhlasí.

23. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie sťažovateľka podaním z 30. septembra 2019 doručeným ústavnému súdu 2. októbra 2019 upovedomila ústavný súd o skutočnosti, že okresný súd jej uznesením sp. zn. 25 Up 784/2018 zo 16. septembra 2019 vrátil časť zaplateného súdneho poplatku v sume 16 576,50 €. Napriek tejto okolnosti však zastáva názor, že *„dôvody pre vyslovenie záveru o porušení namietaných práv... naďalej trvajú“* a spočívajú v tom, že

„a) v čase podania ústavnej sťažnosti zásah (a teda porušovanie základných práv) trvala nezákonný zásah sa odstránil až niekoľko mesiacov po podaní ústavnej sťažnosti;

b) prijatým právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky na predmetnú problematiku môže byť nastolená právna istota v obdobných právnych veciach pro futuro;

c) tým budú naplnené aj iné funkcie ústavnej sťažnosti, osobitne funkcia satisfakčná a

d) prípadné vyslovenie porušenia základných práv našej spoločnosti a priznanie trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky povedú k aspoň čiastočnej refundácii nákladov, ktoré boli zásahom spôsobené.“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

24. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadril predseda okresného súdu listom sp. zn. Spr 4013/2019 z 5. novembra 2019, v ktorom uviedol:

«Mám za to, že rozhodovanie o poplatkovej povinnosti v súdnom (a preto i upomínacom) konaní je vecou právneho posúdenia, ktoré je výkonom sudcovi zverených

ústavných oprávnení a nemôže zakladať záver o nesprávnom úradnom postupe. Výzvu súdu na úhradu súdneho poplatku (ktorý sťažovateľ ako žalobca uhradil) nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý je predpokladom úspešného domáhania sa náhrady škody. Treba tiež konštatovať, že tvrdenie sťažovateľa, že mu bola právnym posúdením poplatkovej povinnosti zákonnou sudkyňou spôsobená ujma na právach, nekorešponduje s faktom, že v samotnom upomínacom konaní nevyužil všetky prípustné procesné prostriedky umožňujúce mu domáhať sa nápravy. Právnym posúdením poplatkovej povinnosti a vyrubení súdneho poplatku nemohla byť sťažovateľovi spôsobená škoda, lebo upomínacie konanie je iba alternatívnym spôsobom uplatňovania peňažných nárokov, a ani prípadné neprihliadnutie na jeho návrh po prípadnom nesplnení poplatkovej povinnosti v upomínacom konaní by nezakladalo prekážku pre uplatnenie jeho nárokov v „klasickom“ súdnom konaní podľa Civilného sporového poriadku.

Považujem však za významné poznamenať, že po prehodnotení veci bolo dňa 16. septembra 2019 uznesením v konaní sp. zn. 25 Up/784/2018 rozhodnuté o vrátení súdneho poplatku v sume 16.576,50 eur žalobcovi (sťažovateľovi). Pretože uznesenie [REDAKOVANÉ] prevzala dňa 18. 09. 2019, mal by byť súdny poplatok sťažovateľovi už vrátený.»

25. Predseda okresného súdu zároveň vyjadril svoj súhlas s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v danej veci.

26. Prílohou listu predsedu okresného súdu bolo aj vyjadrenie zákonnej sudkyne z 5. novembra 2019, ktorá okrem popisu priebehu upomínacieho konania a následného vrátenia zodpovedajúcej časti súdneho poplatku sťažovateľke argumentovala, „že upomínacie konanie predstavuje len alternatívny spôsob, akým si možno podľa právneho poriadku Slovenskej republiky uplatňovať peňažné nároky v súdnom konaní. Ak by žalobca nesúhlasil s výškou vyrubeneho súdneho poplatku, teda v upomínacom konaní by súdny poplatok neuhradil, na jeho návrh na vydanie platobného rozkazu by súd v súlade s ust. § 11c) ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch síce neprihliadal, no táto skutočnosť by žalobcovi nebránila opätovne uplatniť svoj nárok na príslušnom súde. Žalobca však vyrubení súdny poplatok vo výške 16.596,50 eur zaplatil, čím rešpektoval povinnosť, ktorá mu bola v podmienkach upomínacieho konania uložená.“

27. Na vyjadrenie okresného súdu sťažovateľka reagovala stanoviskom z 13. novembra 2019, v ktorom obširne popísala, prečo sa s argumentáciou okresného súdu nestotožnila. Podľa sťažovateľky okresným súdom prijaté závery „*zásadne bagatelizujú zodpovednosť toho-ktorého sudcu, resp. súdu ako takého za vlastné právne posúdenie veci. Takýmto prístupom by sa negovali základné postuláty právneho štátu, medzi ktoré nepochybne patrí povinnosť súdu rozhodovať v súlade so zákonom – rozhodovanie o poplatkovej povinnosti nevynímajúc. Ba priam naopak, domnievame sa, že pri poplatkovej povinnosti dopadá na súd povinnosť rešpektovať zákon ešte zásadnejšie a dôslednejšie.*“. Zvýraznila, že právne posúdenie veci (v danom prípade rozhodovanie o poplatkovej povinnosti) musí sudca (súd) viesť nielen riadne odôvodniť, ale musí niest' aj zodpovednosť za to, že takéto posúdenie sa nevymyká právnej úprave, nielo ústavnému rámcu. Sťažovateľka nesúhlasí s ospravedlňovaním pochybenia okresného súdu konštatáciou, že právnym posúdením nemôže dôjsť k nezákonnému rozhodnutiu alebo nesprávnemu úradnému postupu. Sťažovateľka považuje za absurdné stanovisko okresného súdu, že ak nebola stotožnená s vyrubným poplatkom, mala využiť iné cesty na uplatnenie svojho nároku, a dodáva, že „*Justícia, vrátane alternatívneho upomínacieho konania neexistuje pre to, aby sa vyhýbala činnosti a odkazovala (nespokojné) strany sporu na iné cesty uplatnenia svojich nárokov (paradoxne v rámci iného súdu rovnakej justície), ale je tu aby slúžila verejnosti a pristupovala s rovnakou vážnosťou ku každej veci, ktorú má prejednať.*“. Upomínacie konanie ako alternatívne konanie by malo byť prístupné všetkým subjektom, ktoré oň prejavia záujem, a to vždy za rovnakých podmienok vrátane poplatkových. Podľa sťažovateľky okresný súd (ani zákonný sudca) neobhajuje právny postup pri vyrubení poplatku a ani netvrdí, že bol správny, ale svoje zjavné pochybenie sa snaží zľahčovať tým, že sťažovateľka mohla využiť aj „*klasické*“ konanie. Sťažovateľka sa nestotožnila ani s argumentáciou okresného súdu, že zaplacením súdneho poplatku rešpektovala poplatkovú povinnosť, keďže tak urobila iba z dôvodu jej záujmu na plynulom postupe veci a zachovania účinkov podanej žaloby. Podľa jej názoru v žiadnom prípade neprichádza do úvahy argumentácia o možnosti zreparovať či akýmkoľvek spôsobom konvalidovať predmetnú nezákonnosť a nesprávnosť len tým, že poplatník nesprávne vyrubený súdny poplatok zaplatí.

28. Sťažovateľka je presvedčená, že len a výlučne z dôvodu jej aktivity jej bol súdny poplatok najskôr znížený na maximálnu výšku pre civilnú agendu a neskôr – takmer po roku od jeho vyrubenia – aj vrátený v rozsahu nad sumu 20 €.

29. Za podstatné a dôležité sťažovateľka považovala, aby o jej ústavnej sťažnosti bolo rozhodnuté napriek tomu, že následok nesprávneho úradného postupu bol odstránený, a to v záujme vnesenia právnej istoty do postupu vyrubovania súdnych poplatkov v obdobných právnych veciach a v záujme predchádzania obdobným zásahom do práv poplatníkov. Ide podľa nej o koncepčnú záležitosť, ktorú nie je okresný súd schopný ústavno-konformne vyriešiť vlastnými mechanizmami.

30. Rovnako sťažovateľka súhlasila s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v tejto veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

31. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd podľa § 126 ods. 2 zákona o ústavnom súde upovedomil o jej podaní zúčastnenú osobu, ktorou bola Slovenská republika, v zastúpení Úradom pre verejné obstarávanie, proti ktorej smerovala žaloba sťažovateľky v upomínacom konaní, avšak táto nevyužila príležitosť v lehote stanovenej ústavným súdom vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti.

32. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

33. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

34. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

35. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Up 784/2018 spočívajúcom vo vydaní opravného upovedomenia z 23. novembra 2018 o vygenerovaní súdneho poplatku, ku ktorému došlo nesprávnym výkladom príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch, a to v rozpore s ich znením, zmyslom a účelom, čoho dôsledkom bolo neadekvátne a výrazné obmedzenie sťažovateľky na prístup k súdu, keď okresný súd podmienil poskytnutie súdnej ochrany zaplatením neprimerane vysokého súdneho poplatku.

36. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

37. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

38. Podľa § 11c ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch súdny poplatok splatný podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní je 50 % z percentnej sadzby ustanovenej v sadzobníku; ustanovenia § 6 ods. 3 a 5 sa nepoužijú.

39. Podľa § 11c ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch na účely platenia súdneho poplatku splatného podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní

sa poplatníkovi zúčtovacie údaje oznamujú automatizovaným spôsobom. Súd na zaplatenie súdneho poplatku v upomínacom konaní poplatníka nevyzýva.

40. Podľa § 11c ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch ak poplatková povinnosť z návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní nie je splnená celkom do 15 dní od podania návrhu, na návrh sa neprihliada, o čom súd poplatníka upovedomí; ustanovenie § 10 sa nepoužije.

41. Podľa položky 1 písm. a) sadzobníka je poplatok zo žaloby alebo z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba z ceny (z úhrady) predmetu konania alebo z hodnoty sporu 6 %, najmenej 16,50 eura, najviac 16 596,50 eura v obchodných veciach najviac 33 193,50 eura.

42. Podľa položky 7a sadzobníka je poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

43. Podľa § 1 ods. 1 zákona o upomínacom konaní tento zákon upravuje príslušnosť súdu, postup súdu a postup strán sporu v upomínacom konaní (ďalej len „konanie“), v ktorom sa rozhodujú spory o peňažných nárokoch uplatnených spôsobom podľa tohto zákona.

44. Podľa § 1 ods. 2 zákona o upomínacom konaní konanie podľa tohto zákona je alternatívnym spôsobom uplatňovania peňažných nárokov k postupu podľa Civilného sporového poriadku.

45. Zmyslom a účelom ústavného práva na súdnu ochranu je zaručiť, resp. umožniť každému reálny prístup k súdu, a to po splnení podmienok ustanovených zákonom (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Článkom 46 ods. 1 ústavy sa teda zaručuje predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na súdnu ochranu (II. ÚS 71/97).

46. Právo na prístup k súdu je jedným zo základných komponentov práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru. Z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva možno abstrahovať viaceré prípustné možnosti obmedzenia práva na prístup k súdu. Patrí sem napr. imunita proti súdnemu konaniu (napr. cudzí diplomati), zákonné lehoty na uplatnenie určitých práv, povinné advokátske zastúpenie, nesplnenie formálnych a materiálnych žalobných náležitostí, ale tiež inštitút súdnych poplatkov.

47. Európsky súd pre ľudské práva nevyklučuje, že záujmy na riadnom výkone spravodlivosti môžu ospravedlniť určité finančné obmedzenia prístupu jednotlivca k súdu. Naplnenie povinnosti zaistiť účinný prístup k súdu neznamená len zdržanie sa určitého konania zo strany štátu, ale môže vyžadovať tiež rôzne formy jeho aktívneho (pozitívneho) konania. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s podaním žaloby civilnému súdu nemôže byť považovaná za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by bolo samo osebe nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naproti tomu však výška súdneho poplatku posudzovaná v rámci osobitných okolností daného prípadu vrátane povinnosti dotknutej osoby poplatok v takejto výške zaplatiť a fáza konania, v ktorej bolo takéto obmedzenie prístupu aplikované, sú faktormi, ktoré hrajú rolu pri rozhodnutí, či takejto osobe bolo alebo nebolo zachované právo na prístup k súdu (Kreuz proti Poľsku). Obzvlášť prísny prieskum je na mieste, pokiaľ daný súdny poplatok slúži primárne len k zaisteniu finančného príjmu do štátneho rozpočtu, nie teda napr. k zaisteniu prostriedkov na náhradu trov konania protistrany (pozri tiež Podbielski a PPU Polpure proti Poľsku, FC Mretebi proti Gruzínsku, Elcomp sp. z o. o. proti Poľsku).

48. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Všeobecný súd musí vykladať a používať

ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu.

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

49. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka namieta v súvislosti s postupom okresného súdu, ktorého výsledok predstavuje vydanie a zaslanie jej opravného upovedomenia z 23. novembra 2018 o vygenerovaní súdneho poplatku vo veci podania žaloby v upomínacom konaní vedenom pod sp. zn. 25 Up 784/2018, porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (konkrétne práva na prístup k súdu), pretože okresný súd nesprávnou interpretáciou a aplikáciou relevantných ustanovení príslušného zákona, ktorým bol zákon o súdnych poplatkoch, vyrubil sťažovateľke súdny poplatok v nesprávnej výške mnohonásobne prevyšujúcej sumu, ktorú podľa svojho presvedčenia sťažovateľka mala s prihliadnutím na predmet žaloby podľa sadzobníka zaplatiť.

50. Z podaní sťažovateľky doručených ústavnému súdu, ktorými doplnila ústavnú sťažnosť, z vyjadrenia okresného súdu k ústavnej sťažnosti, ako aj z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že vec pôvodne vedená okresným súdom pod sp. zn. 25 Up 784/2018 bola napokon po podaní odporu žalovaného (doručeného okresnému súdu 28. decembra 2018) proti vydanému platobnému rozkazu z 12. decembra 2018 a následnom návrhu sťažovateľky (doručenom okresnému súdu 1. februára 2019) na pokračovanie v konaní na príslušnom súde podľa Civilného sporového poriadku postúpená Okresnému súdu Bratislava II, ktorý ju vedie pod sp. zn. 12 C 5/2019. Z podania sťažovateľky z 30. septembra 2019 (doručeného ústavnému súdu 2. októbra 2019), ako aj z vyjadrenia okresného súdu a zákonnej sudkyne z 5. novembra 2019 ďalej vyplýva, že okresný súd po zapožičaní súdneho spisu od Okresného súdu Bratislava II na účely vykonania poplatkovej a spisovej kontroly uznesením zo 16. septembra 2019 súdny poplatok v sume 16 576,50 €, t. j. v sume, v ktorej skutočne zaplatený súdny poplatok prevyšoval sumu 20 €,

vrátil. Z vyjadrenia okresného súdu (z 5. novembra 2019) k tomuto kroku došlo „*po prehodnotení veci*“.

51. Ústavný súd, prihliadajúc na vecnú argumentáciu sťažovateľky uvedenú v ústavnej sťažnosti, nevyhlásil, že by jej vec mohla mať ústavnú relevanciu, avšak pri svojom rozhodovaní nemohol prehliadnúť pre konečné rozhodnutie dôležitú okolnosť, ktorou bolo vydanie uznesenia okresného súdu sp. zn. 25 Up 784/2018 zo 16. septembra 2019. To spôsobilo, že sťažovateľke sa už v namietanom konaní nemôže pozitívnym rozhodnutím ústavného súdu v jej prospech v relevantnej otázke zlepšiť právna ani faktická pozícia. Na jej postavení ani právach by rozhodnutie ústavného súdu nič nezmenilo, pretože iný zásah tvoriaci podstatu eventuálneho porušenia jej základných práv bol označeným rozhodnutím všeobecného súdu odstránený a jeho prípadný nepriaznivý následok napravený.

52. Inak povedané, ak by aj ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyhovel v ďalšom konaní by okresnému súdu nezostalo nič iné, než ponechať právny a skutkový stav veci absolútne nezmenený. Na tom nič nemení ani okolnosť, že nedôjde k požadovanému zrušeniu opravného upovedomenia o vygenerovaní súdneho poplatku z 23. novembra 2018, pretože jeho účinky sú uznesením zo 16. septembra 2019 eliminované.

53. Sťažovateľka medzičasom dosiahla to, čoho sa v konečnom dôsledku domáhala svojou ústavnou sťažnosťou, teda účel ňou sledovaný v konaní pred ústavným súdom sa naplnil a je zrejmé, že prípadné preskúmanie namietaného postupu okresného súdu týkajúce sa tejto už skončenej etapy súdneho konania stratilo opodstatnenie. Ústavný súd nepopiera ani žiadnym spôsobom nespochybňuje tvrdenie sťažovateľky, že k vráteniu pomernej časti zaplateného súdneho poplatku došlo „*len a výlučne na základe opakovaných, niekoľkomesačných dotazov, žiadostí a podnetov tak z našej strany, ako zrejme aj zo strany MS SR*“, to však nič na konečnom výsledku nemení.

54. Ústavný súd je tak nútený ústavnej sťažnosti nevyhovieť, pretože sa stratila väzba medzi namietaným porušením práv sťažovateľky a reálnym právnym a skutkovým stavom v označenom konaní (jeho fázou týkajúcou sa vyrubenia súdneho poplatku).

55. Ústavný súd v obdobných veciach uviedol (pozri napr. IV. ÚS 242/08, III. ÚS 875/2016, II. ÚS 216/2017), že «eventuálne vyhovenie návrhu by v súčasnosti nemalo vo vzťahu k namietanému konaniu žiadnu relevanciu. Vzniknutá situácia je v teórii a praxi ústavného súdnictva označovaná výrazom „mootness“ (pozri Barron, J., Dienes, C.: Constitutional Law. 4. vyd., St. Paul 1995, s. 83 – 85) alebo ako nedostatok podmienky bezprostredného a trvajúceho zásahu (unmittelbare und gegenwärtige Betroffenheit) v praxi Spolkového ústavného súdu (napr. K. Schleich: Das Bundesverfassungsgericht. 3. vyd., München 1994, s. 142150), t. j. stav, keď už spor skončil alebo bol vyriešený inak, a so zreteľom na princíp minimalizácie zásahov do právoplatne skončených konaní a hospodárnosť konania už nemá ďalší zmysel v konaní v danej veci pokračovať.».

56. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel v okolnostiach tohto prípadu k názoru, že za danej situácie sa námietka porušenia základného práva sťažovateľky posunula do výlučne akademickej roviny a v takýchto prípadoch sa teória i prax ústavných súdov vyhranene prikláňa k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 122/99 z 8. septembra 1999 publikované v Sbírcе nálezů a usnesení Ústavního soudu, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, s. 315 a nasl.), pretože tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľky.

57. Ak sťažovateľka namieta zásah do jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný, avšak v danej veci táto podmienka splnená nie je, pretože nevyhovujúci stav, ktorý viedol k podaniu ústavnej sťažnosti, už aj podľa samotnej sťažovateľky pominul, a to zjavne aj za jej účinného prispenia, keďže na ten účel využila všetky právne prostriedky, ktoré mala k dispozícii.

58. Aj napriek tomu, že ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy plní okrem funkcie subjektívnej ochrany základných práv a slobôd do značnej miery i funkciu objektívnu, ani táto skutočnosť nemôže znamenať, že by ústavná sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby mohla v zmysle uvedeného opodstatnene smerovať proti neaktuálnym a už netrvajúcim zásahom orgánu verejnej moci do jej základných práv alebo slobôd, teda takým zásahom, ktorých tvrdené negatívne dopady vo vzťahu k sťažovateľke nemohli už v čase prerokovania ústavnej sťažnosti v jej merite pretrvávajúť a vyvolávať v osobnej sfére sťažovateľky ujmu.

59. Požiadavku sťažovateľky, aby ústavný súd „napriek tomu, že následok nesprávneho úradného postupu bol odstránený“, vo veci nálezom meritórne rozhodol, a to „v záujme vnesenia právnej istoty do postupu vyrubovania súdnych poplatkov v obdobných právnych veciach a v záujme predchádzania obdobným zásahom do práv poplatníkov“, pretože ide o „koncepčnú záležitosť, ktorú nie je schopný okresný súd ústavno-konformne vyriešiť vlastnými mechanizmami“, ústavný súd neakceptoval. Z obsahu odôvodnenia uznesenia sp. zn. 25 Up 784/2018 zo 16. septembra 2019, ktoré si ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu vyžiadal, je evidentné, ako okresný súd v súčasnosti interpretuje relevantnú právnu úpravu týkajúcu sa vyrubovania súdnych poplatkov v upomínacom konaní, keď uviedol: „Súd dňa 13. 09. 2019 vykonal kontrolu poplatkovej povinnosti a zistil, že žalobca zaplatil vyšší poplatok ako mal zaplatiť. Súd totiž žalobcovi vyrubil súdny poplatok vo výške 16.596,50 eur v zmysle § 11c ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch, pričom mu mal byť vyrubený súdny poplatok podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch v spojitosti so sadzobníkom súdnych poplatkov položkou 7a, nakoľko sa jednalo o žalobu o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, a to vo výške 20,- eur.“ Z citovanej formulácie odôvodnenia nevyplýva žiadna skutočnosť svedčiacia o tom, že by okresný súd mienil takto rozhodnúť iba v aktuálnej právnej veci sťažovateľky. Je teda dôvodné predpokladať, že okresný súd v obdobných veciach bude postupovať v zmysle záverov citovaného odôvodnenia svojho rozhodnutia.

60. Pokiaľ teda sťažovateľka podanú ústavnú sťažnosť vnímala ako «(i) prostriedok k vykonaniu ústavne súladného výkladu relevantnej právnej normy (primárne ust. § 11c zákona o súdnych poplatkoch), na základe ktorého bude jednoznačne vytvorený priestor aj

pre neskoršie vrátenie už zaplateného súdneho poplatku... a (ii) tiež ako možnosť predísť prípadným budúcim následkom ústavne nekonformnej „praxe“ porušovateľa v obdobných právnych veciach.», podľa názoru ústavného súdu neskorší postup okresného súdu a jeho rozhodnutie zo 16. septembra 2019 jasne deklaruje aktuálnu neúčelnosť potreby takéhoto vnímania tejto ústavnej sťažnosti.

61. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti predmetnej veci ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

V.

Trovy konania

62. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

63. Rovnako pri rozhodovaní o náhrade trov aktuálneho konania ústavný súd vychádzal z okolností daných v tejto konkrétnej veci. Nemohol neprihliadnuť na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola zo strany sťažovateľky, ako to vyplýva z chronologického prehľadu procesného vývoja predmetnej veci, podaná v čase, keď sa javila opodstatnenou. O nie zjavnej neodôvodnenosti ústavnej sťažnosti v konečnom dôsledku nepriamo svedčí aj samotný okresný súd, ktorý vo vyjadrení z 5. novembra 2019 konštatuje, že z jeho strany došlo k prehodnoteniu veci, a to s výsledkom vyjadreným v uznesení sp. zn. 25 Up 784/2018 zo 16. septembra 2019, z ktorého nepochybne vyplýva „priznanie“ istého pochybenia.

64. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že hoci ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľky, praktický výsledok, ktorý sťažovateľka dosiahla v priebehu konania pred ústavným súdom (nemožno vylúčiť, že aj podaním ústavnej sťažnosti), naplnil jej očakávanie vo vzťahu k ochrane základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, pretože ňou napádané účinky opravného upovedomenia okresného súdu boli vylúčené, a preto napriek skutočnosti, že ústavný súd ústavnej

sťažnosti sťažovateľky nevyhovel, rozhodol o priznaní jej účelne vynaložených prostriedkov na ochranu jej základných práv v konaní pred ústavným súdom, za ktoré považoval trovy jej právneho zastúpenia, ktoré jej vznikli do momentu vydania uznesenia okresného súdu zo 16. septembra 2019 (t. j. do naplnenia cieľa, ktorý sťažovateľka sledovala podaním ústavnej sťažnosti). Sťažovateľka do tohto dátumu podala ústavnú sťažnosť, ktorú doplnila ďalšími dvomi podaniami. Náhradu si však uplatnila iba za dva úkony právnej služby a v tomto rozsahu jej ústavný súd aj vyhovel.

65. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2019 je v sume 163,33 € a hodnota režijného paušálu je v sume 9,80 €.

66. Trovy právneho zastúpenia teda pozostávajú z dvoch úkonov právnej služby v roku 2019 (prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady s klientom, podanie ústavnej sťažnosti). Celkové trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, ktoré ústavný súd priznal sťažovateľke, tak spolu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 20 % predstavujú sumu 415,51 €, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (bod 2 výroku nálezu).

67. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu